

Zarzut drugi: błędna wykładnia i niewłaściwe zastosowanie art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001

Część pierwsza zarzutu drugiego: rozstrzygając o możliwości zastosowania wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, Sąd naruszył prawo, gdy uznał, że w decyzji potwierdzającej należało przedstawić konkretne dowody, lecz nie uczyniono tego. Ponadto Sąd ograniczył swoje rozumowanie do ogólnych stwierdzeń, w których w generalny sposób odmawia ochrony, zamiast odnieść się konkretnie do przedstawionego przez Radę uzasadnienia dotyczącego ryzyka dla jej procesu decyzyjnego.

Część druga zarzutu drugiego: Sąd naruszył również prawo, uznając, że zasada odpowiedzialności demokratycznej, która leży u podstaw zwiększonej przejrzystości dokumentów legislacyjnych, stosuje się w ten sam sposób do wszystkich dokumentów dotyczących procedur ustawodawczych, niezależnie od tego, czy zawierają one stanowiska decydentów politycznych, czy też zostały sporządzone przez służby wewnętrzne, w tym Służbę Prawną.

Zarzut trzeci: naruszenie art. 113 regulaminu postępowania przed Sądem i przeinaczenie okoliczności faktycznych

Wreszcie Sąd odmówił otwarcia ustnego etapu postępowania na nowo i uwzględnienia faktu, że w sprawie rozporządzenia 2020/2092 ⁽²⁾ wszczęto postępowanie sądowe w odniesieniu do tych samych kwestii prawnych, które omówiono w opinii. Stanowi to uchybienie proceduralne, wskutek którego Rada nie mogła zostać wysłuchana w przedmiocie elementu mającego zasadnicze znaczenie w sprawie przed Sądem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii (Dz.U. 2020, L 433 I, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 19 maja 2021 r. w sprawie T-510/19, Puma/EUIPO – Gemma Group, wniesione w dniu 28 lipca 2021 r. przez Puma SE (Przedstawienie zwierzęcia z rodziny kotowatych w fazie wyskoku)**(Sprawa C-462/21 P)**

(2022/C 51/20)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Puma SE (przedstawiciel: P. González-Bueno Catalán de Ocón, abogado)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2021 r., Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostaje przyjęte do rozpoznania oraz że Puma SE pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 17 maja 2021 r. w sprawie T-328/20, Electrodomésticos Taurus, S.L./EUIPO – Shenzen Aukey E-Business Co. Ltd, wniesione w dniu 19 lipca 2021 r. przez Electrodomésticos Taurus, S.L.**(Sprawa C-468/21 P)**

(2022/C 51/21)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Wnosząca odwołanie: Electrodomésticos Taurus, S.L. (przedstawiciel: E. Manresa Medina, abogado)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Shenzen Aukey E-Business Co. Ltd

Postanowieniem z dnia 6 października 2021 r. wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości stwierdziła niedopuszczalność odwołania i orzekła, że Electrodomésticos Taurus, S.L. pokrywa własne koszty.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 14 września 2021 r. – Caixabank S.A. / X**

(Sprawa C-565/21)

(2022/C 51/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Caixabank S.A.

Druga strona postępowania kasacyjnego: X

Pytania prejudycjalne

1. Czy sprzeczne z art. 3 ust. 1, art. 4 i 5 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾ jest orzecznictwo krajowe, w którym – ze względu na istnienie przepisów szczególnych prawa krajowego dotyczących prowizji za udzielenie kredytu, przewidzianej jako zapłata za usługi związane z oceną, udzieleniem pożyczki lub kredytu hipotecznego lub zarządzaniem pożyczką lub kredytem hipotecznym, bądź za inne podobne usługi nieodłącznie związane z działalnością kredytodawcy wynikającą z udzielenia pożyczki lub kredytu, która to zapłata jest uiszczana jednorazowo i, co do zasady, w chwili zawarcia umowy – uznaje się, że warunek, w którym została przewidziana taka prowizja, reguluje istotny element umowy, ponieważ prowizja ta stanowi główną pozycję ceny, i nie może zostać uznany za nieuczciwy, jeżeli jest wyrażony prostym i zrozumiałym językiem w szerokim rozumieniu ustalonym w orzecznictwie Trybunału?
2. Czy sprzeczne z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG jest orzecznictwo krajowe, które, w celu dokonania oceny prostego i zrozumiałego charakteru warunku dotyczącego istotnego elementu umowy pożyczki lub kredytu hipotecznego, uwzględnia takie okoliczności jak powszechna znajomość takiego warunku wśród konsumentów, obowiązkowe informacje, które instytucja finansowa musi przekazać potencjalnemu kredytobiorcy zgodnie z przepisami dotyczącymi znormalizowanych arkuszy informacyjnych, reklama instytucji bankowych, szczególna uwaga, jaką przeciętny konsument zwraca na ów warunek, ponieważ jest on elementem ceny, który należy uiścić w całości w chwili zaciągnięcia kredytu, i stanowi istotną część obciążenia finansowego, jakie konsument ponosi w związku z uzyskaniem kredytu, a także fakt, że brzmienie, umiejscowienie i struktura warunku pozwalają na dokonanie oceny tego, czy stanowi on istotny element umowy?
3. Czy sprzeczne z art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG jest orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym warunek umowny taki jak będący przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, dotyczący prowizji za udzielenie pożyczki lub kredytu, której celem jest uiszczenie zapłaty za usługi związane z oceną, sporządzeniem i zindywidualizowanym rozpatrzeniem wniosku o pożyczkę lub kredyt (ocena możliwości przyznania kredytu, zdolności kredytowej dłużnika, stanu obciążeń nieruchomości, na której ma być ustanowiona hipoteka itd., jako przesłanki udzielenia pożyczki lub kredytu), która to prowizja jest wyraźnie określona w przepisach krajowych jako zapłata za czynności nieodłącznie związane z udzieleniem pożyczki lub kredytu, nie stwarza, na niekorzyść konsumenta i w sprzeczności z wymogiem dobrej wiary, znaczącej nierównowagi praw i obowiązków stron wynikających z umowy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29, [polskie wydanie specjalne: rozdział 15 tom 002 p. 288–293])